

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 34/2020-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Ladislava Duditsša a Libora Duľu (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpeného advokátom JUDr. Stanislavom Hutňanom, Kominárska 2, 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 260/2005 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti, skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 260/2005 (ďalej len „napadnuté konanie“). Sťažovateľ podanú ústavnú sťažnosť doplnil svojim ďalším podaním doručeným ústavnému súdu 8. apríla 2019 a napokon podaním prostredníctvom právneho zástupcu doručeným ústavnému súdu 21. mája 2019.

2.1 Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v napadnutom konaní domáha určenia odplaty za užívanie pozemku a jeho uvedenia do pôvodného stavu v dôsledku znehodnotenia užívateľom. K postupu okresného súdu v napadnutom konaní sťažovateľ prízvukoval to, že *„... od podania žaloby na súd od 30.12.2005 ubehlo viac než 13 rokov a vec je stále len na 1-stupňovom súde a v uvedenej veci všeobecný súd nepostupoval bez prietahov a sústredene...“*. V rámci svojej argumentácie poukázal na odpoveď predsedníčky okresného súdu na ním podanú sťažnosť na prietahy, v rámci ktorej súd uznal dôvodnosť ním podanej sťažnosti, keďže *„súd priebežne vo veci nekonal od 29.09.2006 do 02.08. 2007 a od 15.04.2008 do 11.12.2008. Sťažovateľ nesúhlasí, žeby prispel k prietahom svojimi zmätočnými návrhmi, bol to práve súd ktorý spôsobil zmätočnosť tým, že pochybil ak nevylíčil na samostatné správne konanie rozšírenú žalobu na nečinnosť štátnych orgánov pri spätnom zápise vlastníctva sťažovateľovi na ██████████ v časti: cesta ██████████. Rozšírenie žaloby podal sťažovateľ potom čo zákonná sudkyňa pri predbežnom hodnotení dôkazov zvýraznila, že právoplatný dôkaz o zrušení vyvlastnenia časti pozemku sťažovateľa i keď je opatrený pečiatkou právoplatnosti nadriadeného Krajského stavebného úradu Bratislava nepostačuje na preukázanie vlastníctva sťažovateľa, že je potrebný na ██████████ vyznačiť spätný vklad.“*. V ďalšom hodnotení postupu okresného súdu sťažovateľ priznal, že *„... definitívne ROZHODNUTIE o zastavení návrhu Železníc SR na vyvlastnenie časti pozemku vo vlastníctve sťažovateľa bolo povinnosťou správnych stavebných úradov dať na spätný zápis do katastra, čo stavebné úrady vykonali s 12-ročnými prietahmi a sťažovateľ v snahe, aby odstránil*

nekonanie správnych úradov podal do prebiehajúceho konania č. 16C 260/ 2005 rozšírený návrh o rozhodnutie, že štátne orgány konajú s 12-ročným prieťahom, aby súd prikázal správnym orgánom konať a rozšírený návrh mal a musel konajúci súd vylúčiť na samostatné konanie, kde súd mohol i štátne orgány pokutovať pre nečinnosť. Konajúci OS BA I rozšírený návrh na nečinnosť správnych orgánov vybavil tak, že správne stavebné orgány 1. aj 2. stupňa pripustil do konania vo veci samej o odplatu za užívanie cudzieho(sťažovateľovho) pozemku a uvedenie cesty na pozemok do pôvodného stavu. Potom čo stavebné Úrady predložili ROZHODNUTIA na spätný zápis Katastrálnemu odboru prísl. Okresného úradu sťažovateľ rozšírený návrh vzal späť, lebo vec spätný zápis na [REDAKOVANÉ] bol vykonaný a rozšírený návrh sa stal bezpredmetný. Z týchto dôkazov vychádza, že konanie sťažovateľa čo do zmätočnosti nemožno pripísať sťažovateľovi, ale OS BA I.“. V závere svojej argumentácie sťažovateľ prízvukoval, že svojím postupom v napadnutom konaní neprispel k zbytočným prieťahom, za ktoré v plnej miere zodpovedá okresný súd, ktorý svojím zdĺhavým postupom vo veci „oslabuje sťažovateľovi možnosť preukázať žalovaný stav veci“.

2.2 Na základe predostretej argumentácie je sťažovateľ presvedčený, že „zavinením Okresného súdu Bratislava I mu vznikla majetková ujma na ušlom prenájme za pozemok 6867m² x.2-Eur/rok x 13 rokov=178542.-Eur a nemajetková ujma 35000.-Eur, čo žiada zaplatiť od vinníka formou primeraného finančného zadostučinenia.“.

2.3 Okresný súd v merite veci rozhodol svojím rozsudkom č. k. 16 C 260/2005-594 z 21. marca 2019, pričom sťažovateľom podaná ústavná sťažnosť pre porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bola ústavnému súdu doručená 20. marca 2019. V súčasnom období prebieha odvolacie konanie dosiaľ vedené pred okresným súdom.

3. Na podklade uvedeného sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa [REDAKOVANÉ].. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa článku 48 ods.2 Ústavy SR a podľa článku 6 ods. 1 medzinárodného Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené

Okresným súdom Bratislava I v súdnom spore vedenom pod zn. spisu číslo konania 16C 260/ 2005.

2. Ústavný súd SR prikazuje Okresnému súdu Bratislava I, aby vo veci zn. spisu: 16C 260/2005 konal a to bez zbytočných prieťahov svoje rozhodnutie vo veci s odôvodnením ROZSUDKU zo dňa 21.03.2019 doručil účastníkom konania.

3. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] občanovi SR primerané finančné zadosťučinenie v sume: 45000.- Eur s titulu čiastočnej majetkovej ujmy a primerané finančné zadosťučinenie v sume: 35000.- Eur s titulu nemajetkovej ujmy titulom porušenia základných ľudských práv na prerokovanie veci č.k. 16C 260/2005 bez zbytočných prieťahov a zaväzuje Okresný súd Bratislava I, aby priznané sumy celkom: 80000.-Eur, slovom: osemdesiatdesiatisíc Eur vyplatil Okresný súd Bratislava I sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] do 3 mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4. Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi trovy konania vo výške: 346,26 Eur a zaväzuje Okresný súd Bratislavu I, aby sumu 346,26 Eur uhradil do 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia na účet právneho zástupcu sťažovateľa.“

4. Vec sťažovateľa bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a pridelená sudcovi spravodajcovi Liborovi Duřovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná vo štvrtom senáte ústavného súdu v zložení Miroslav Duriř (predseda senátu) a sudcovia Ladislav Duditř a Libor Duřa.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

5. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. S účinnosťou od 1. marca 2019 upravuje konanie pred ústavným súdom zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde

Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená.

9. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a obsahom práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k označeným právam v zásade identické.

11. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, rovnako tak aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote v ich všeobecnom poňatí je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia príslušného štátneho orgánu (II. ÚS 26/95, I. ÚS 47/96, I. ÚS 55/97, I. ÚS 57/97, I. ÚS 10/98, I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 89/02, I. ÚS 47/03, IV. ÚS 59/03, IV. ÚS 205/03). Ústavný súd v tejto súvislosti opakovane zdôraznil, že čl. 48 ods. 2 ústavy, obdobne tak aj čl. 6 ods. 1 dohovoru v relevantnej časti ustanovujú imperatív, ktorý platí pre všetky súdne konania a ktorý vyjadruje predovšetkým záujem o to, aby sa čo najskôr odstránil stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu, pretože jeho predlžovanie sa môže v konečnom dôsledku prejaviť ako odmietnutie výkonu spravodlivosti (PL. ÚS 25/01).

12. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu je aj názor (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 32/00, II. ÚS 12/01, I. ÚS 22/01, I. ÚS 29/02, IV. ÚS 37/02, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 205/03, I. ÚS 16/04, IV. ÚS 102/05), v zmysle ktorého sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie

základného práva označenými orgánmi verejnej moci ešte trvalo. Ak v čase, keď sťažnosť ústavnému súdu došla, už nedochádza k namietanému porušovaniu označeného základného práva/práv, ústavný súd sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú bez ohľadu na to, z akých dôvodov skončilo toto porušovanie (II. ÚS 139/02). Ústavný súd teda poskytuje ochranu základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie predmetného základného práva ešte trvalo alebo k jeho porušeniu dochádza (I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, I. ÚS 22/01, II. ÚS 204/03, IV. ÚS 102/05). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (rozsudok ESLP vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05)].

13. Zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže preto vyplývať aj z toho, že porušenie uvedených práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už okresný súd meritórne rozhodol pred podaním sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 184/06). Ak teda v čase, keď došla sťažnosť ústavnému súdu, už nemôže dochádzať k porušovaniu označeného základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a v rovnakom rozsahu aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť odmietne, vychádzajúc pritom z účelu týchto práv, ktorých spoločným menovateľom je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (I. ÚS 145/03, I. ÚS 142/03, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/05).

14. Súčasťou rozhodovacej činnosti ústavného súdu súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právny názor, podľa ktorého nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 46/01, II. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, I. ÚS 66/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 61/03, I. ÚS 92/03,

I. ÚS 154/03, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 147/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 372/09). Ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov, sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 35/01, I. ÚS 42/01, III. ÚS 91/04, III. ÚS 59/05, III. ÚS 103/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

15. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (obdobne aj podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) alebo konanie ako celok zodpovedá dobou svojho trvania času, v ktorom je možné jeho uzavretie spravidla očakávať (porov. rozsudky ESLP vo veci Libanský proti Českej republike či Králiček proti Českej republike), nevyslovil porušenie základného práva zaručeného v tomto článku (II. ÚS 57/01, III. ÚS 30/03, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (I. ÚS 17/01, I. ÚS 57/01, I. ÚS 27/02, III. ÚS 199/02, I. ÚS 197/03, I. ÚS 35/04, I. ÚS 38/04, IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011). Teda zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže vyplývať aj z toho, že porušenie týchto práv sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, resp. pred orgánom, ktorý je nositeľom verejnej moci, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných prietahoch (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, IV. ÚS 343/04, III. ÚS 233/06).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

16.1 Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02, III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04).

16.2 V súlade s judikatúrou ESĽP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (rozsudok ESĽP vo veci Záborský a Šmáriková v. Slovensko, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07).

III.1 Právna a faktická zložitosť veci

17. Pokiaľ ide o zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že vec spadá do bežnej agendy všeobecných súdov a nemožno ju považovať za skutkovo či právne zložitú.

III.2 Postup okresného súdu v napadnutom konaní

18. Ďalším hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa v napadnutom konaní, bol postup okresného súdu. K hodnoteniu postupu okresného súdu v napadnutom konaní ústavný súd v prvom rade poukazuje na prehľad úkonov vykonaných vo veci:

- 30. decembra 2005 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na začatie konania podľa § 80 písm. c) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“),

- 1. februára 2006 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-19 z 1. februára 2006 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania,

- 18. mája 2006 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-25 z 18. mája 2006 odmietol sťažovateľom podané podanie z dôvodu neodstránenia väd podania, ktoré by mohlo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania,

- 14. júna 2006 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa,

- 16. júna 2006 bola vec predložená Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“),

- 29. septembra 2006 krajský súd uznesením č. k. 2 Co 286/2006-31 z 29. septembra 2006 uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-25 z 18. mája 2006 v časti týkajúcej sa zaplata sumy 28 000 Sk opakovane od júla 2001 s úrokom z omeškania vo výške 12 % od 1. januára 2004 do zaplata zrušil a vrátil okresnému súdu na nové konanie a vo zvyšnej časti potvrdil,

- 10. novembra 2006 bola vec vrátená okresnému súdu,

- 20. februára 2007 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplata súdneho poplatku,

- 2. mája 2007 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku,

- 2. augusta 2007 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-44 z 2. augusta 2007 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov,

- 30. augusta 2007 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-44 z 2. augusta 2007,

- 7. septembra 2007 bola vec predložená krajskému súdu na odvolacie konanie,

- 13. decembra 2007 krajský súd uznesením č. k. 6 Co 382/2007-50 z 13. decembra 2007 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-44 z 2. augusta 2007,

- 17. decembra 2007 bola vec vrátená okresnému súdu,

- 6. februára 2008 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-53 zo 6. februára 2008 konanie vo veci z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku zastavil,

- 7. marca 2008 bolo okresnému súdu doručené odvolanie,

- 15. apríla 2008 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-57 z 15. apríla 2008 zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-53 zo 6. februára 2008 z dôvodu úhrady súdneho poplatku,

- 25. júla 2008 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-70 z 25. júla 2008 vyzval Železnice Slovenskej republiky (ďalej len „odporca“) ako odporcu v konaní na vyjadrenie sa k sťažovateľom podanému návrhu s príslušnými poučeniami v zmysle Občianskeho súdneho poriadku,

- 7. augusta 2008 bolo okresnému súdu doručená žiadosť odporcu o poskytnutie času na podanie vyjadrenia z dôvodu naštudovania predmetnej veci,

- 19. novembra 2008 bolo okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie odporcu vo veci,

- 23. februára 2009 okresný súd pojednával vo veci, nedostavil sa sťažovateľ a pojednávanie bolo odročené na 6. apríl 2009,
- 9. marca 2009 bol okresnému súdu doručený návrh na zmenu petitu,
- 11. marca 2009 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie odporcu k zmene žalobného návrhu,
- 6. apríla 2009 okresný súd pojednával vo veci, súd pripustil zmenu petitu žalobného návrhu, pojednávanie bolo odročené na 1. jún 2009,
- 20. mája 2009 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu,
- 17. júna 2009 okresný súd uznesením sp. zn. 16 C 260/2005 zo 17. júna 2009 konanie vo veci zastavil z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku,
- 29. júna 2009 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o oslobodenie od súdneho poplatku,
- 16. júla 2009 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa,
- 28. októbra 2009 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-135 z 28. októbra 2009 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdneho poplatku,
- 23. novembra 2009 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-135 z 28. októbra 2009,
- 15. decembra 2009 bola vec doručená krajskému súdu na odvolacie konanie,
- 28. apríla 2010 krajský súd uznesením č. k. 9 Co 420/09-143 z 28. apríla 2010 zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-135 z 28. októbra 2009 tak, že sťažovateľovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov,
- 26. júla 2010 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-146 z 26. júla 2010 zrušil uznesenie okresného súdu sp. zn. 16 C 260/2005 zo 17. júna 2009 o zastavení konania z dôvodu neuhradenia súdneho poplatku,
- 15. novembra 2010 okresný súd pojednával vo veci, súd sa bezúspešne pokúsil o zmier medzi účastníkmi konania, sťažovateľ podal návrh na rozšírenie účastníkov konania o Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky (ďalej aj „odporca v druhom rade“), po vykonaní dokazovania bolo pojednávanie odročené na neurčito,

- 1. decembra 2010 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-164 z 1. decembra 2010 pripustil vstup ďalšieho účastníka do konania, a to Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky,

- 22. decembra 2010 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-172 z 22. decembra 2010 vyzval odporcu v druhom rade podľa § 114 ods. 3 OSP na vyjadrenie sa k návrhu sťažovateľa a ním uplatnenému nároku o určenie odplaty za užívanie pozemku vo výške 28 000 Sk,

- 31. marca 2011 okresný súd pojednával vo veci, z dôvodu neprítomnosti odporcu v druhom rade a na účely zmeny petitu návrhu v súvislosti s pripustením ďalšieho účastníka do konania na strane odporcu súd odročil pojednávanie na 9. jún 2011,

- 9. júna 2011 okresný súd pojednával vo veci, pojednávanie bolo z dôvodu neprítomnosti odporcu v druhom rade odročené na 19. september 2011,

- 19. septembra 2011 okresný súd pojednával vo veci, splnomocnený zástupca sťažovateľa vzal návrh proti odporcovi v druhom rade, ktorý podal na pojednávaní konanom 11. novembra 2010, späť, z dôvodu spät'vzatia návrhu proti odporcovi v druhom rade a zmeny petitu súd odročil pojednávanie na neurčito,

- 22. septembra 2011 okresný súd vyzval odporcu v druhom rade v súlade s § 96 ods. 2 OSP v spojení s § 101 ods. 3 OSP,

- 10. októbra 2011 bolo okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie odporcu v druhom rade, v ktorom súhlasí so zastavením konania v časti týkajúcej sa jeho účasti v konaní,

- 20. decembra 2011 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-215 z 20. decembra 2011 rozhodol o zastavení konania v časti týkajúcej sa odporcu v druhom rade a ďalším výrokom pripustil zmenu časti žalobného petitu,

- 24. januára 2012 bolo okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie odporcu,

- 31. mája 2012 okresný súd pojednával vo veci, po vykonaní dokazovania bolo pojednávanie odročené na 17. september 2012,

- 17. septembra 2012 okresný súd pojednával vo veci, po vykonaní dokazovania bolo pojednávanie odročené na 22. november 2012,

- 22. novembra 2012 okresný súd pojednával vo veci, po vykonaní dokazovania bolo pojednávanie odročené na 11. február 2013,

- 11. februára 2013 okresný súd nemohol pojednávať vo veci z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti sťažovateľa a jeho splnomocneného zástupcu a na jeho výslovný návrh pojednávanie nariadené na tento termín odročil, bol stanovený nový termín pojednávania na 15. apríl 2013,

- 15. apríla 2013 okresný súd nemohol pojednávať vo veci z dôvodu neprítomnosti sťažovateľom navrhnutého svedka [REDAKOVANÉ] a samotného sťažovateľa z pracovných dôvodov, nový termín pojednávania bol určený na 20. jún 2013,

- 20. júna 2013 okresný súd nemohol pojednávať vo veci z dôvodu práceneschopnosti zákonného sudcu, nový termín pojednávania bol určený na 24. október 2013,

- 24. októbra 2013 okresný súd podľa § 101 ods. 2 OSP pojednával v neprítomnosti sťažovateľa (sťažovateľ neospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní), splnomocnený zástupca sťažovateľa navrhol konanie prerušiť, a to až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom úrade Pezinok, katastrálnom odbore o spätnom zápise vlastníckeho práva k pozemku, po vykonaní dokazovania bolo pojednávanie odročené na neurčito,

- 3. februára 2014 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-304 z 3. februára 2014 zamietol návrh na prerušenie konania,

- 3. apríla 2014 okresný súd dožiadal Okresný úrad Pezinok o poskytnutie súčinnosti, a to o zaslanie spisového materiálu prislúchajúceho ku konaniu sp. zn. Z-268/201,

- 14. mája 2014 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-329 zo 14. mája 2014 prerušil konanie vo veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP,

- 27. apríla 2017 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-378 z 27. apríla 2017 pokračoval v konaní (právoplatné 23. mája 2017),

- 25. augusta 2017 bolo okresnému súdu doručené podanie odporcu, v ktorom konštatuje vykonanie rozsiahleho dokazovania v predmetnej veci, v dôsledku čoho nepredkladá súdu žiadne ďalšie návrhy na dokazovanie,

- 4. októbra 2017 bol okresnému súdu doručený návrh sťažovateľa na odročenie pojednávania z dôvodu jeho liečenia,

- 9. októbra 2017 okresný súd odročil pojednávanie nariadené na 9. október 2017 z dôvodu žiadosti sťažovateľa na 4. december 2017,

- 1. decembra 2017 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o odročenie pojednávania nariadeného na 4. december 2017 z dôvodu ukončenia právneho zastupovania vo veci a potreby zabezpečenia právneho zástupcu prostredníctvom Centra právnej pomoci,
- 4. decembra 2017 okresný súd odročil pojednávanie nariadené na 4. december 2017 z dôvodu žiadosti sťažovateľa na 1. marec 2018,
- 4. decembra 2017 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým rozšíril žalobný návrh vo veci o vedľajšieho účastníka konania, a to Okresný úrad Bratislava,
- 8. decembra 2017 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľa, ktorým predkladá súdu dôkaz o cene za užívanie pozemku,
- 10. januára 2018 okresný súd vyzval sťažovateľa na opravu podaného žalobného návrhu doručeného 4. decembra 2017,
- 1. marca 2018 okresný súd pojednával vo veci, sťažovateľ bol neprítomný bez ospravedlnenia, súd odročil pojednávanie na 17. máj 2018,
- 1. marca 2018 boli okresnému súdu doručené návrh na rozšírenie žaloby a ospravedlnenie sťažovateľa z neúčasti na pojednávaní súdu 1. marca 2018,
- 9. mája 2018 zákonná sudkyňa okresného súdu zrušila nariadený termín pojednávania z dôvodu podanej a dosiaľ nerozhodnutej žiadosti sťažovateľa o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci, bol nariadený nový termín pojednávania na 2. júl 2018,
- 15. mája 2018 bolo okresnému súdu doručené písomné vyjadrenie Centra právnej pomoci o skutočnostiach nerozhodnutia o žiadosti sťažovateľa o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci spočívajúcich v nespôlupráci sťažovateľa,
- 18. júna 2018 bolo okresnému súdu doručené podanie z Centra právnej pomoci o neposkytnutí bezplatnej právnej pomoci sťažovateľovi z dôvodu nesplnenia podmienky materiálnej núdze,
- 20. júna 2018 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-485 z 20. júna 2018 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 15 dní opravil a doplnil svoj návrh na zmenu žaloby z 24. novembra 2017 a svoj návrh na zmenu žaloby – rozšírenie žaloby proti navrhovaným žalovaným v 2. a 3. rade z 27. februára 2018,

- 25. júna 2018 zákonná sudkyňa okresného súdu z dôvodu hospodárnosti konania zrušila nariadený termín pojednávania na 2. júl 2018 a nariadila nový termín pojednávania na 4. október 2018,

- 8. augusta 2018 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-508 z 8. augusta 2018 pripustil vstup Okresného úradu Bratislava ako žalovaného v druhom rade a mesta Svätý Jur ako žalovaného v treťom rade do konania a zároveň nepripustil zmenu žaloby navrhnutú žalobcom (sťažovateľom) podaniami z 24. novembra 2017, 4. decembra 2017 a 27. februára 2018,

- 4. októbra 2018 okresný súd pojednával vo veci, nedostavil sa sťažovateľ a odporca v druhom rade, z dôvodu nahlásenia výstražno-výbušného zariadenia bolo pojednávanie ukončené bez dokazovania a bol nariadený termín pojednávania na 12. november 2018,

- 4. októbra 2018 bolo okresnému súdu elektronickou poštou doručené podanie sťažovateľa, ktorým v celom rozsahu berie svoj rozšírený žalobný návrh smerujúci proti žalovaným v druhom a treťom rade späť,

- 12. novembra 2018 okresný súd pojednával vo veci, z dôvodu zabezpečenia súhlasu odporcu v druhom rade so späťvzatím žaloby proti žalovaným v druhom a treťom rade bolo odročené na 17. december 2018,

- 14. decembra 2018 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o odročenie termínu pojednávania nariadeného na 17. december 2018 a opravu uznesenia okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-508 z 8. augusta 2018,

- 17. decembra 2018 okresný súd odročil pojednávanie nariadené na 17. december 2018 z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľa, bol nariadený termín pojednávania na 31. január 2019,

- 17. decembra 2018 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-558 zo 17. decembra 2018 konanie proti žalovaným v druhom a treťom rade zastavil, rozhodol o náhrade trov konania a návrh sťažovateľa na opravu uznesenia okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-508 z 8. augusta 2018 zamietol,

- 19. decembra 2018 bola okresnému súdu doručená žiadosť právnej zástupkyne odporcu o zrušenie nariadeného termínu pojednávania z dôvodu čerpania dovolenky, zákonná sudkyňa pokynom nariadila nový termín pojednávania na 7. február 2019,

- 22. januára 2019 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-558 zo 17. decembra 2018,
- 6. februára 2019 bola okresnému súdu doručená žiadosť sťažovateľa o odročenie termínu pojednávania z dôvodu ustanoveného právneho zástupcu Centrom právnej pomoci, k žiadosti bolo pripojené plnomocenstvo pre advokáta JUDr. Jozefa Dobroviča, Záhradnícka 27, Bratislava,
- 7. februára 2019 okresný súd odročil pojednávanie nariadené na 7. február 2019 z dôvodu sťažovateľom udeleného splnomocnenia na zastupovanie v predmetnom konaní advokátovi JUDr. Jozefovi Dobrovičovi, bol nariadený nový termín pojednávania na 21. marec 2019,
- 21. marca 2019 okresný súd pojednával vo veci, po vykonaní dokazovania súd pripustil úpravu petitu podanej žaloby, vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok č. k. 16 C 260/2005-594 z 21. marca 2019, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania,
- 26. marca 2019 bola predsedovi okresného súdu doručená sťažnosť na prietahy v predmetnom konaní,
- 15. apríla 2019 zákonná sudkyňa okresného súdu požiadala o predĺženie lehoty na písomné vyhotovenie rozhodnutia,
- 14. júna 2019 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-594 z 21. marca 2019,
- 20. júna 2019 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-624 z 20. júna 2019 vyzval odporcu, aby sa vyjadril k odvolaniu sťažovateľa,
- 16. augusta 2019 okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-628 zo 16. augusta 2019 uložil sťažovateľovi zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie.

III.3 Správanie účastníka konania a postup okresného súdu

19.1 Správanie účastníka konania je ďalším kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V dôsledku toho, že postup okresného

súdu bol v príčinnej súvislosti s postupom sťažovateľa ako účastníka konania, resp. dôsledkom/reakciou na jeho postup, hodnotí ústavný súd tieto dve kritériá spoločne.

19.2 Pri hodnotení tohto kritéria musí ústavný súd v prvom rade poukázať na to, že v predmetnej veci ide o sporové konanie ovládané dispozičnou zásadou. V rámci tejto zásady je to práve účastník konania, ktorý sa na súd obracia v snahe ochrániť svoje práva, spravidla majetkového alebo osobnostného charakteru, a pritom sám vo svojom podaní, ktoré je návrhom na začatie konania, vymedzuje predmet ďalšieho postupu súdu. Uvedené považuje ústavný súd za potrebné zvýrazniť, keďže to bol práve sťažovateľ ako účastník konania, ktorý sa svojou neodbornou a početnou procesnou aktivitou podieľal na zdĺhavom postupe okresného súdu. Je pravdou, že konanie v predmetnej veci bolo začaté návrhom doručeným okresnému súdu 30. decembra 2005 a okresný súd rozhodol v predmetnej veci svojím rozsudkom č. k. 16 C 260/2005-594 z 21. marca 2019, ktorým žalobu (po niekoľkonásobnej zmene žalobného petitu) v celom rozsahu zamietol, a dĺžku konania v trvaní viac ako trinástich rokov, resp. desiatich rokov, keďže bolo konanie v období od 14. mája 2014 až do 23. mája 2017 prerušené, možno považovať z hľadiska numerického za neúmernú, avšak zhodnotením jednotlivých vo veci vykonaných úkonov, ako aj s prihliadnutím na dobu, keď sťažovateľ podal ústavnú sťažnosť, je možné dospieť k záveru o jej zjavnej neopodstatnenosti.

19.3 Teda k posudzovaniu otázky dĺžky konania a jej primeranosti (resp. neprimeranosti) ústavný súd opakovane pripomína, že túto nemožno vyjadriť numericky a záver o tom, či dĺžka konania je ešte primeraná alebo nie, možno formulovať vždy s ohľadom na celkovú dĺžku konania a na faktory, ktorými bolo konanie bezprostredne ovplyvnené. Je pritom nutné ku každej veci pristupovať individuálne a zvažovať, či s ohľadom na okolnosti prípadu ide o prietahy neodôvodnené, t. j. či sú pričítateľné súdu, a teda zakladajúce porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Toto právo totiž nie je dotknuté, ak sú prietahy spôsobené výlučne konaním účastníka/sťažovateľa, prípadne ak ide o vec, pri ktorej dĺžka konania zodpovedá jej zložitosti. V takých prípadoch trvanie konania spravidla nie je nedôvodné a potreba zásahu ústavného súdu nie je daná.

20.1 V prvom rade ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ podal na okresnom súde podanie, ktoré bolo pre súd v časti nezrozumiteľné a nespôsobilé vyvolať účinky začatia konania, a preto okresný súd svojím uznesením z 1. februára 2006 vyzval sťažovateľa na jeho opravu. Sťažovateľ nereflektoval na výzvu okresného súdu, v dôsledku čoho okresný súd svojím uznesením z 18. mája 2006 žalobný návrh sťažovateľa odmietol. Krajský súd na odvolanie sťažovateľa uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-25 z 18. mája 2006 svojím uznesením č. k. 2 Co 286/2006-31 z 29. septembra 2006 v časti, v ktorej okresný súd odmietol žalobný návrh týkajúci sa určenia užívania pozemku odporcom bez právneho dôvodu, a v časti uloženia povinnosti zriadenia cesty na pozemok tak, ako bola v roku 2000, potvrdil a v časti zaplata sumy vo výške 28 000 Sk ročne zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Na podklade právneho záveru krajského súdu je zrejmé, že uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-25 z 18. mája 2006 bolo v prevyšujúcej časti vecne správne, v dôsledku čoho nie je možné postup okresného súdu hodnotiť ako neefektívny. Ak by sa sťažovateľ obrátil na okresný súd s právne perfektným podaním, ktoré by bolo spôsobilým návrhom na začatie konania, nemusel by okresný súd pristúpiť k odstraňovaniu väd podania a rozhodovať o právne neperfektnom podaní, v dôsledku čoho tak postup okresného súdu v čase od 30. decembra 2005, keď bolo konanie začaté doručením písomného návrhu sťažovateľa, do 10. novembra 2006, keď bol súdny spis vrátený okresnému súdu (vrátane doby potrebnej na doručovanie uznesenia krajského súdu č. k. 2 Co 286/2006-31 z 29. septembra 2006), je možné pričítať na vrub samotnému sťažovateľovi.

20.2 V ďalšom ústavný súd poukazuje na to, že okresný súd 20. februára 2007 vyzval sťažovateľa na zaplata súdneho poplatku za podaný návrh. Sťažovateľ následne požiadal o oslobodenie od súdneho poplatku v celom rozsahu a tomuto návrhu okresný súd svojím uznesením č. k. 16 C 260/2005-44 z 2. augusta 2007 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 6 Co 382/07-50 z 13. decembra 2007 nevyhovel. V dôsledku neuhradenia súdneho poplatku musel okresný súd svojím uznesením č. k. 16 C 260/2005-53 zo 6. februára 2008 konanie zastaviť a na odvolanie sťažovateľa a z dôvodu dodatočnej úhrady súdneho poplatku svojím ďalším uznesením č. k. 16 C 260/2005-57 z 15. apríla 2008 zrušiť vlastné rozhodnutie o zastavení konania. Ak by bol sťažovateľ uhradil súdny poplatok riadne a včas, nemusel by okresný súd pristúpiť v predostretej rozhodovacej činnosti, teda

opätovne v dôsledku postupu samotného sťažovateľa sa konanie predĺžilo. Teda postup okresného súdu v napadnutom konaní v čase od 20. februára 2007, keď bol sťažovateľ vyzvaný na zaplatenie súdneho poplatku, až do 15. apríla 2008, keď okresný súd zrušil vlastné uznesenie č. k. 16 C 260/2005-53 zo 6. februára 2008 o zastavení konania, ústavný súd pričíta na zodpovednosť samotnému sťažovateľovi.

20.3 Zhrňujúc už prezentovaný postup okresného súdu vyvolaný procesnou aktivitou sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že okresný súd musel celkovo dva roky a štyri mesiace zabezpečovať splnenie podmienok konania, ktoré bol v zmysle dispozičnej zásady ovládajúcej sporové konanie povinný splniť sťažovateľ, resp. tak mohol urobiť vlastnou činnosťou, v dôsledku čoho by sa vyhol už uvedenému postupu okresného súdu.

20.4 K rovnakej situácii týkajúcej sa neuhradenia súdneho poplatku došlo v období od 9. marca 2009, keď sťažovateľ predložil okresnému súdu návrh na zmenu žalobného petitu, čím mu vznikla ďalšia poplatková povinnosť, o ktorej musel okresný súd opätovne rozhodovať. Teda okresný súd 6. apríla 2010 pripustil zmenu žalobného návrhu, 20. mája 2009 vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku z návrhu, následne uznesením č. k. 16 C 260/2005-121 zo 17. júna 2009 konanie vo veci zastavil a na žiadosť sťažovateľa mu uznesením č. k. 16 C 260/2005-135 z 28. októbra 2009 nepriznal oslobodenie od súdneho poplatku. Z uznesenia okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-135 z 28. októbra 2009 vyplýva, že dôvodom nevyhovenia žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdneho poplatku bolo nepreukázanie jej opodstatnenosti, „*keď napriek výzve súdu nepredložil listinné dôkazy na preukázanie svojich pomerov, ani potvrdenie na preukázanie svojich rodinných, zárobkových, majetkových a sociálnych pomerov, riadne potvrdené príslušným orgánom.*“ (bližšie pozri odôvodnenie uznesenia okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-135 z 28. októbra 2009 na č. l. 135 a 136 súdneho spisu). Krajský súd na odvolanie sťažovateľa svojím uznesením č. k. 9 Co 420/09-143 z 28. apríla 2010 síce zmenil uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-135 z 28. októbra 2009 a priznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu zmeneného návrhu, konal však tak až na základe sťažovateľom doložených podkladov osvedčujúcich daný záver odvolacieho súdu. Ako udáva sám sťažovateľ a vyplýva to aj z č. l. 137 súdneho spisu: „*ospravedlňujem sa za neskoršie doručenie dokladov k oslobodeniu od doplatku súdneho poplatku...*“ Z uvedeného je zrejmé, že uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-135 z 28. októbra 2009 bolo vecne

správne, keďže vychádzalo z dôkazného stavu veci v čase jeho vydania, a ak by sťažovateľ bol doložil včas príslušné potvrdenia preukazujúce opodstatnenosť jeho žiadosti, mohol v jeho prospech rozhodnúť už okresný súd (vychádzajúc zo záveru krajského súdu v jeho uznesení č. k. 9 Co 420/09-143 z 28. apríla 2010, č. l. 199 súdneho spisu). Vzhľadom na už prezentovaný záver ústavný súd konštatuje, že za postup okresného súdu v napadnutom konaní v období od 9. marca 2009, keď bol okresnému súdu doručený návrh na zmenu žalobného petitu, až do 26. júla 2010, keď musel okresný súd uznesením č. k. 16 C 260/2005-146 z 26. júla 2010 zrušiť vlastné uznesenie č. k. 16 C 260/2005-121 zo 17. júna 2009 o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku, nesie zodpovednosť samotný sťažovateľ.

20.5 Ďalší postup okresného súdu v napadnutom konaní od 1. decembra 2010 do 20. decembra 2011 bol taktiež determinovaný procesnou aktivitou sťažovateľa, ktorý 1. decembra 2010 podal okresnému súdu návrh na pripustenie vstupu ďalšieho účastníka do konania, a to Ministerstva dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky ako odporcu v druhom rade, pričom 19. septembra 2011 splnomocnený zástupca sťažovateľa vzal tento návrh späť a okresný súd o ňom rozhodol svojím uznesením č. k. 16 C 260/2005-215 z 20. decembra 2011 zastavením konania v časti týkajúcej sa odporcu v druhom rade a ďalším výrokom pripustil zmenu žalobného petitu. Okresný súd pojednával v predmetnej veci v posudzovanej časti napadnutého konania 15. novembra 2010, 31. marca 2011, 9. júna 2011 a 19. septembra 2011, a pritom pojednávania 31. marca 2011 a 9. júna 2011 museli byť pre neprítomnosť účastníkov konania odročené.

20.6 V priebehu rokov 2012 a 2013 okresný súd nemohol celkovo pojednávať vo veci dvakrát pre prekážku na strane sťažovateľa, raz pre prekážku na strane zákonnej sudkyne spočívajúcu v jej práceneschopnosti a raz z dôvodu neprítomnosti sťažovateľom navrhnutého svedka a sťažovateľa (okresný súd pojednával vo veci 31. mája 2012, 17. septembra 2012 a 22. novembra 2012). Na pojednávaní konanom 24. októbra 2013 splnomocnený zástupca sťažovateľa navrhol prerušiť napadnuté konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP až do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom úrade Pezinok, katastrálnom odbore o spätnom zápise vlastníckeho práva k pozemku. O tomto návrhu rozhodol okresný súd svojím uznesením č. k. 16 C 260/2005-304 z 3. februára 2014, ktorým návrh zamietol. Na podklade výsledkov dožiadania na Okresnom úrade Pezinok

svojím ďalším uznesením č. k. 16 C 260/2005-329 zo 14. mája 2014 napadnuté konanie podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP prerušil. Okresný súd svojím uznesením č. k. 16 C 260/2005-378 z 27. apríla 2017 pokračoval v napadnutom konaní. Ústavný súd hodnotí postup okresného súdu v napadnutom konaní počas obdobia rokov 2012 a 2013 ako plynulý a poukazuje na to, že súd nemohol vo veci pojednávať z dôvodov na strane sťažovateľa celkovo trikrát a raz z dôvodu na strane zákonnej sudkyne, ktorý spočíval v jej práceneschopnosti. Obdobie, počas ktorého bolo konanie prerušené, teda od 14. mája 2014 do 27. apríla 2017, posudzuje ústavný súd v súlade so svojou judikatúrou, podľa ktorej sa nečinnosť súdu v dôsledku existencie odôvodnenej prekážky jeho postupu neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (II. ÚS 3/00, III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03, I. ÚS 78/02). Navyše postup podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP navrhoval aj samotný sťažovateľ.

20.7.1 V priebehu roka 2017, teda v období od 23. mája 2017, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2007-378 z 27. apríla 2017 o pokračovaní v konaní, okresný súd nemohol pojednávať vo veci celkovo dvakrát z dôvodu prekážky na strane sťažovateľa, ktorý okresnému súdu 1. decembra 2017 oznámil ukončenie právneho zastupovania zvoleným právnym zástupcom s tým, že požiadal Centrum právnej pomoci o poskytnutie bezplatnej právnej pomoci. V priebehu roka 2018 okresný súd musel v súčinnosti so sťažovateľom a Centrom právnej pomoci čakať na vyriešenie otázky poskytnutia bezplatnej právnej pomoci sťažovateľovi v konaní, v dôsledku čoho okresný súd nemohol pojednávať 1. marca 2018 a 9. mája 2018 a navyše 15. mája 2018 okresný súd dostal informáciu z Centra právnej pomoci o nespôlupráci sťažovateľa pri preukazovaní majetkových pomerov. Otázka poskytnutia bezplatnej právnej pomoci bola finálne vyriešená jej neposkytnutím sťažovateľovi z dôvodu nesplnenia podmienky materiálnej núdze, o čom bol okresný súd informovaný 18. júna 2018. V nadväznosti na tento záver Centra právnej pomoci okresný súd bezodkladne uznesením č. k. 16 C 260/2005-485 z 20. júna 2018 vyzval sťažovateľa, aby v lehote 15 dní opravil a doplnil svoj návrh na zmenu žaloby z 24. novembra 2017 a svoj návrh na zmenu žaloby – rozšírenie žaloby proti navrhovaným žalovaným v 2. a 3. rade z 27. februára 2018, a uznesením č. k. 16 C 260/2005-508 z 8. augusta 2018 pripustil vstup Okresného úradu Bratislava ako žalovaného v druhom rade a mesta Svätý Jur ako žalovaného v treťom rade

do konania a zároveň nepripustil zmenu žaloby navrhnutú žalobcom (sťažovateľom) podaniami z 24. novembra 2017, 4. decembra 2017 a 27. februára 2018. Táto procesná aktivita bola negovaná samotným sťažovateľom, ktorý 4. októbra 2018 vzal svoj rozšírený žalobný návrh smerujúci proti žalovaným v druhom a treťom rade späť, v dôsledku čoho musel okresný súd po vykonaní zákonom predpokladaného postupu svojím uznesením č. k. 16 C 260/2005-558 zo 17. decembra 2018 konanie proti žalovaným v druhom a treťom rade zastaviť.

20.7.2 Z uvedeného je zrejmé, že okresný súd v napadnutom konaní nemohol konať v období od 1. decembra 2017 do 18. júna 2018 z dôvodu bezúspešnej snahy sťažovateľa o zabezpečenie si právneho zástupcu v konaní, a to prostredníctvom Centra právnej pomoci, v dôsledku čoho boli na výslovnú žiadosť sťažovateľa aj odročené pojednávania nariadené na 1. marec 2018 a 9. máj 2018. Následná procesná aktivita okresného súdu spočívajúca v jeho uzneseniach č. k. 16 C 260/2005-485 z 20. júna 2018 a č. k. 16 C 260/2005-508 z 8. augusta 2018 a napokon č. k. 16 C 260/2005-558 zo 17. decembra 2018 bola opätovne determinovaná procesnou aktivitou sťažovateľa, o ktorej bol okresný súd povinný rozhodnúť, resp. sa s ňou právom predpokladaným spôsobom vysporiadať, a to o to viac, že napadnuté konanie je sporovým konaním ovládaným dispozičnou zásadou (bližšie pozri bod 19.2). Zhodnotením postupu okresného súdu v napadnutom konaní v období od 23. mája 2017, keď nadobudlo právoplatnosť uznesenie okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-378 z 27. apríla 2017 o pokračovaní v konaní, do 17. decembra 2018, keď okresný súd rozhodol uznesením č. k. 16 C 260/2005-558 zo 17. decembra 2018 o zastavení konania proti žalovaným v druhom a treťom rade, dospel ústavný súd k záveru, že za tento postup nesie zodpovednosť samotný sťažovateľ. Pre úplnosť ústavný súd ešte poukazuje aj na zrušenie pojednávania okresného súdu 25. júna 2018 z dôvodu hospodárnosti konania, 4. októbra 2018 z dôvodu nahlásenia výstražno-výbušného zariadenia, 17. decembra 2018 z dôvodu práceneschopnosti sťažovateľa a 6. februára 2019 na žiadosť sťažovateľa.

20.8.1 Okresný súd rozhodol v merite veci svojím rozsudkom č. k. 16 C 260/2005-594 z 21. marca 2019, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania, pričom 20. marca 2019 bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť samotného sťažovateľa na prietahy v napadnutom konaní okresného súdu doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 8. apríla 2019 a napokon podaním

prostredníctvom právneho zástupcu doručeným ústavnému súdu 21. mája 2019. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že sťažovateľ podal 26. marca 2019 predsedovi okresného súdu sťažnosť na prietahy v konaní.

20.8.2 Z obsahu odpovede podpredsedníčky okresného súdu vyplýva, že podanú sťažnosť označila za dôvodnú. Poukázala pritom na to, že okresný súd v napadnutom konaní nekonal bezodkladne „v období od 29.09.2006 do 02.08.2007a od 15.04.2008 do 11.12.2008. V období od 16.06.2006 do 10.11.2006, od 07.09.2007 do 17.12.2007 a od 15.12.2009 do 03.06.2010 sa spis sp. zn. 16 C 260/2005 nachádzal na Krajskom súde v Bratislave za účelom rozhodovania o opravných prostriedkoch sťažovateľa.

Vychádzajúc zo spisového materiálu sp. zn. 16 C 260/2005 a prehľadu jednotlivých úkonov mám za to, že k predĺženiu konania prispel najmä sťažovateľ, a to svojimi zmätočnými procesnými návrhmi a podaniami a neúčastou na nariadených pojednávaniach. Z celkového počtu pojednávaní 24, ktoré súd nariadil vo veci sp. zn. 16 C 260/2005 musel súd odročiť na žiadosť sťažovateľa 17 pojednávaní z dôvodu jeho návrhu na pripustenie vstupu ďalšej strany sporu, zmeny žaloby, späťvzatia žaloby voči žalovanému v II. rade, jeho dočasnej práceneschopnosti, neprítomnosť svedka, ktorého účasť mal zabezpečiť sťažovateľ, návrhu sťažovateľa na prerušenie konania, ako aj z pracovných a ďalších iných dôvodov.“

20.8.3 Poukazujúc na právny názor vyslovený v bodoch 11 a 12 tohto rozhodnutia, ústavný súd poukazuje na to, že právna neistota sťažovateľa bola odstránená 21. marca 2019, keď okresný súd vo veci rozhodol svojím rozsudkom č. k. 16 C 260/2005-594 z 21. marca 2019, pričom rozsudok bol vyhlásený na pojednávaní, na ktorom bol osobne prítomný právny zástupca sťažovateľa, ktorý mal informovať a pravdepodobne aj informoval sťažovateľa o vyhlásení meritórneho rozhodnutia. Ak sťažovateľ v krátkom čase pred vyhlásením samotného meritórneho rozhodnutia podá ústavnú sťažnosť na prietahy v konaní a niekoľko dní po vyhlásení meritórneho rozhodnutia vo veci podá sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi súdu, tak podľa názoru ústavného súdu nekoná v záujme ochrany svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

20.8.4 Ústavný súd nezistil v postupe okresného súdu zásadné obdobia nečinnosti a aj v prípade akceptácie právneho názoru podpredsedníčky okresného súdu o nečinnosti

okresného súdu v obdobiach od 29. septembra 2006 do 2. augusta 2007 a od 15. apríla 2008 do 11. decembra 2008 tieto hodnotí v zmysle svojej ustálenej judikatúry vyjadrenej v bode 14 a 15 tohto rozhodnutia. Teda ústavný súd sa z obsahu súdneho spisu presvedčil, že v napadnutom konaní nemožno uvažovať o takých priet'ahoch, ktorých intenzita by po prípadnom prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie umožňovala ústavnému súdu dospieť k záveru o porušení s'ťažovateľom označených práv. Ústavný súd si je vedomý tej skutočnosti, že z hľadiska numerického konanie prebieha desať rokov (keďže bolo konanie prerušené v čase od 14. mája 2014 až do 23. mája 2017), avšak preskúmaním jednotlivých období (ako to vyplýva z bodu 20 tohto rozhodnutia) ústavný súd ustálil, že sa na dĺžke napadnutého konania okresného súdu v zásadnej miere podieľal s'ťažovateľ predovšetkým svojimi neodbornými a obsolentnými podaniami, s ktorými sa okresný súd musel v zmysle dispozičnej zásady ovládajúcej sporové konanie vysporiadať zákonom predpokladaným postupom (ako to vyplýva aj z bodu 19.2 tohto rozhodnutia). V dôsledku tohto záveru ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmieta s'ťažovateľom podanú ústavnú s'ťažnosť pre namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní ako zjavne neopodstatnenú.

20.8.5 Pre úplnosť a v kontexte vysloveného názoru o neodbornom postupe s'ťažovateľa v napadnutom konaní, ktorý mal dopad aj na celkovú dĺžku napadnutého konania, ústavný súd odkazuje na celé odôvodnenie rozsudku okresného súdu č. k. 16 C 260/2005-594 z 21. marca 2019, ktorým žalobu v celku zamietol a cituje napríklad bod 11: „*Súd po vyhodnotení vykonaného dokazovania a po právnom vyhodnotení veci dospel k záveru, že žalobe žalobcu nie je možné vyhovieť, nakoľko žalobca nepreukázal dôvodnosť ním uplatneného nároku ani vo vzťahu k požadovanému určeníu, ani k uloženiu povinnosti žalovanému zaplatiť mu uplatnenú náhradu za ním tvrdené neoprávnené užívanie pozemku žalovaným a ani k uloženiu povinnosti žalovanému uviesť do pôvodného stavu pozemok žalobcu, na ktorom sa nachádza cesta užívaná žalovaným.*“ V ďalších bodoch citovaného rozsudku okresný súd podrobne rozvádza dôvody, pre ktoré žalobe nevyhovet, na ktoré ústavný súd odkazuje z dôvodu, že sú s'ťažovateľovi známe.

21. Na záver ústavný súd dodáva, že vzhľadom na to, že vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej obsiahnutými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu